

Ivo o bodoči sreči, tako večni in globoki kakor širno morje, o lepi poročni noči in o svetli sobi z belo posteljo . . . Potihnilo je morje, a pred njene oči je stopila bela koč, bela soba, bodočnost je stopila pred njene oči, srečna in sladka, kakor si jo je predstavljala njena deviška duša, in njeno srce je zahrepenelo po tej sreči. A Ivo je pripovedoval dalje, vedno slaje, vedno lepše in njegova usta so se smehljala . . . Velika ljubezen jima je gorela v srcu, močna, deviško čista; nič sebičnega in umazanega ni bilo v njej.

Zvezde so bledele na nebu, ko sta se razšla, ko je ona odveslala, a on se vračal srečen in blažen v koč. A ko je bil še v gaju, se je obrnil proti morju in zavpil z močnim glasom: „Hoj, Marica, hoj!“

Od daleč, od morja, pa je zatrepetalo lahko in srečno: „Hoj, hooj!“

(Dalje prihodnjič.)

Helena.

Ugasnile so zarje v mrak plapolajoče,
cvetoče jablane so zadehtele v noč,
zbudile so se v srcu sanje v dalj poljoče,
vzdrhtel je tvojih ust poljub pekoč
na ustih mojih, o Helena,
in zmagal mojo moč.

Utonila je v morju tvojih divnih krasov,
v dnu tvoje duše v pozabljenju tihem spi,
v objetju burnem čudesno razkošnih časov
pozabila je davnih hrepenečih dni.
In solnce moje, o Helena,
moj svet, moj bog — si ti!

Zaplal je v sivo daljo blesk pogledov Noči,
pri svitu tihih, zlatih zvezd me poljubuj!
Podoben morski sem planjavi vihrajoči,
ti ladja si, hrumeče grudi mi razruj,
razorji dušo mi, Helena,
nad mano v večnost pluj!

Vojeslav Molè.